

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
10Гж1. 576/17
14.11.2017. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Јелене Јовановић, председника већа, Ружице Јовановић и Зорице Цветковић чланова већа, у парници тужиоца П.Г. из с., Општина Бујановац, кога заступа пуномоћник Добривоје Трајковић, адвокат из, против туженог Дома здравља Бујановац, кога заступа пуномоћник Светислав Јовановић, адвокат из, ради утврђења и поништаја решења, одлучујући по жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Бујановцу П1.бр. 116/16 од 08.12.2016. године, на седници већа одржаној дана 14.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог Дома здравља Бујановац из Бујановца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Бујановцу П1.бр. 116/16 од 08.12.2016. године, у ставу првом, другом и четвртном изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца којим је тражио накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, поништено је решење туженог од 14.08.2014. године, на основу кога је тужиоцу престао радни однос.

Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог почев од 04.06.2009. године, па је тужени обавезан да тужиоца врати на рад и то на исте послове које је до тада обављао или на друге послове који одговарају тужиочевој радној способности и квалификацијама, као и да тужиоцу повеже радни стаж, уплати доприносе и попуни образац М-4.

Ставом трећим изреке исте пресуде, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је засновао радни однос на неодређено време почев од 15.10.2007. године.

Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 281.132,00 динара, као и да исплати законску затезну камату почев од дана извршности пресуде на износ од 256.500,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио тужени, побијајући је у ставу првом, другом и четвртим изреке из свих законом прописаних разлога.

Тужилац је поднео одговор на жалбу са предлогом да иста буде одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена. Тражио је накнаду трошкова другостепеног поступка и то на име састава одговора на жалбу и таксе за одговор на жалбу.

Испитујући побијану пресуду на основу чл.386. ЗПП, Апелациони суд је нашао:

Жалба је неоснована.

У проведеном првостепеном поступку и побијаном делу пресуде, нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл.374. ст.2. ЗПП на које овај суд пази по службеној дужности, нити повреде из чл. 374 ст.2. тач.12. ЗПП, на коју се жалбом указује јер пресуда садржи разлоге о одлучним чињеницама и нема било каквих противуречности.

Првостепени суд је потпуно и правилно утврдио следеће чињенично стање:

Тужилац је први пут засновао радни однос код туженог 15.10.2007. године на одређено време до 15.04.2008. године на радном месту ложача. Тужилац је поново засновао радни однос код туженог на истом радном месту од 15.09.2008. године до 30.04.2009. године, те по истеку рока од првог заснивања радног односа 15.04.2008. године до новог заснивања радног односа 15.09.2008. године, тужилац је имао прекид од пет месеци. Приликом наредног заснивања радног односа, тужилац је имао прекид од 1,6 месеци. Међутим, од 04.06.2009. године па до 31.03.2013. године тужилац је са туженим закључивао више уговора о раду на одређено време у континуитету без прекида на пословима ложача, а и након овог периода тужилац је са туженим закључивао нове уговоре о раду на одређено време, али како на пословима ложача тако и на пословима возача. Тужени је дана 14.08.2014. године донео решење на основу кога је тужиоцу престао радни однос код туженог.

На тако утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је поништио решење о отказу и утврдио да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог почев од 04.06.2009. године и за своју одлуку дао је довољне и правилне разлоге, које прихвата и овај суд.

Одредбама чл. 37. Закона о раду, који је важио у спорном периоду прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено

када су у питању сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и слично за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или с прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Под прекидом се не сматра прекид рада краћи од тридесет радних дана. Радни однос на одређено време ради замене привремено одсутног запосленог може се засновати до повратка привремено одсутног запосленог. Радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

По наведеној одредби до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време долази путем правне фикције или правне промене. Правна фикција доводи до овог преображаја ако је запослени засновао радни однос на одређено време ван случајева када је то по закону било могуће. Случајеви заснивања радног односа на одређено време су изузеци од правила да се радни однос заснива на неодређено време. Пошто се изузеци примењују и тумаче стриктно, ван случајева када се радни однос може засновати на одређено време влада правило, а оно је радни однос на неодређено време. Дејство ове правне фикције наступа по самом закону, па се има узети да радни однос на неодређено време постоји још од ступања запосленог на рад по Уговору о раду закљученом на одређено време.

Обзиром на утврђено чињенично стање и цитирано материјално право несумњиво је да је у конкретном случају било места утврђивању преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време путем правне фикције почев од 04.06.2009. године, те да је самим тим било места и поништају решења о отказу, због протеча рока, на који је закључен уговор о раду.

Наиме, више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) имају се сматрати једним уговором. Ако запослени ради на истоврсним пословима укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од једне

године. Тужилац је на истим пословима по више уговора радио од 04.06.2009. године до 31.03.2013. године.

Неосновани су жалбени наводи да је тужба неблагоприятна, а ово из следећих разлога:

Тужба за утврђење по правилу не застарева. Међутим, имајући у виду императивно процесно правило о судској заштити из Закона о раду, чл. 195, рок од 90 дана треба да тече од дана достављања решења о отказу, јер је тада видљива повреда права запосленог. У случају отпуштања без решења, рок тече од фактичкој прекида рада, јер је то моменат сазнања за повреду права.

У овом случају, решење о отказу донето је 14.08.2014. године, а тужбени захтев за поништај овог решења постављен је 15.08.2014. године.

Осталим жалбеним наводима понавља се све што је истицано и током првостепеног поступка а било је предмет оцене од стране суда, врши се анализа изведених доказа и побија оцена истих од стране суда и даје сопствена, што све не може бити основан жалбени разлог, при чему тужени не указује на било коју нову чињеницу или доказ од утицаја и значаја на другачије одлучивање.

Обзиром на исход спора, а на основу чл. 153 и 154 ЗПП, правилна је и одлука о трошковима парничног поступка.

Са изнетих разлога а на основу чл. 390 и 401 тач.2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Одлучујући о трошковима другостепеног поступка у смислу чл. 165 ст.1. ЗПП, Апелациони суд је имао у виду одредбе чл. 154 и 380 ЗПП и нашао да трошкови одговора на жалбу нису били нужни за вођење овог спора, због чега је захтев тужиоца одбијен као неоснован и одлучено је као у ставу другом изреке ове

пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 14.11.2017. године, 10Гж1. 576/17

**Записничар-суд.помоћник
Горан Драгомански**

**Председник већа – судија,
Јелена Јовановић**